

— Ела да та заведѣ при злодѣца. . .

И съ ужасъ тя трѣгнѣ на предѣ му, а Мацко я слѣдоваше. Сърцето му тунаше, защото предлежѣше да види баща си.

— Ето единъ почтенъ вашъ сынъ, злѣправный супруже! рече госпожа Хрисодактилица като показваше Мацка на легнѣлыя Хрисодактилъ. Виждте си смѣткитѣ съ него!

— Кой е тамъ? попита Хрисодактилъ.

— Азъ сынъ ви, Сотиръ.

— Сотиръ? сынъ мы? Азъ немамъ другый сынъ, освѣтъ Исидора.

— Припомнѣте си добръ, една бѣдна слугыня, която измамихте. . .

— Лъжешъ, негоднико, койте и да си.

— Татко мой. . .

— Ти смѣнешъ да ма наричешъ баща! . . .

— Заковравѣло ли е сърцето ти, татко мой? Не осѣщашъ ли нещо, нещо въ гърдитѣ си сега?

Госпединъ Хрисодактилъ измърмори само :

— Не та познавамъ.

— Туй — не та познавамъ, — татко мой, не значи че и не съмъ.

— Не си.

— Какво думашъ?

— Да, казвамъ го, негодный уличный чловѣче, босоногый, когото е проводилъ тука сатана за да наруши малкото ми спокойствіе.

— Толкосъ ли си жестокъ, татко мой? Ахъ! ела въ себе си! Послушай сърцето си! Какво е туй което го държи толкози свързано? Продумай, кажи ми! Ты не си, не, толкози жестокъ. Виждъ ма, татко! Виждъ лицето си, то е почти сжщото като моето. Да, направи, татко, да забравѣхъ което съмъ претеглилъ заради тебе. Направи да забравѣхъ пла-